

Blå i höstens alla färger

De kvinnor jag vill ha vill inte längre ha mig och jag förstår inte längre varför. Pengarna börjar ta slut och jag vet inte hur mycket arbete jag får. Min kropp ska dö och jag vet inte vad som ska hända med min själ. Jag är långt hemifrån och när jag åker hem igen så förstår jag inte mitt språk. Mina få vänner är långt bort och de har nog med sitt. Min mamma och min pappa är på sjukhus och döda och mina barn är borta i knarkets våld och utomlands. De kvinnor jag vill ha ljuger och säger att de gillar mig och att det har kört ihop sig för dem med allt och därför inte har tid och plats för mig.

Jag börjar bli sliten och de yngre får de jobb jag brukade få. Mina axlar är utslitna av allt jag släpat på och av alla barn och kistor jag burit på. Jag ska dö och Gud är nog inte för mig. Den plats jag föddes på finns inte mer och språket man där en gång talade är glömt. Jag skriver skit som ingen vill ge ut och jag går ut på gården och röker mina starka cigariller och tänker att de kickar igång mitt kalkade hjärta och medan jag andas ut blå rök så glömmar jag vem jag är och låter träden som sträcker sig mot himmelen och fåglarna som flyger iväg vara det enda som finns och jag råkar dansa, jag råkar dansa med fötterna en stund.

*

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten